

Rozhodnutí

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Romance, slash, m-preg

Popis příběhu: Někdy člověk musí volit, ale co když je volba příliš těžká?

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR, autorky ságy Harryho Pottera. Autorská práva k povídce vlastní Patoložka, která napsala tuto fanfiction. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

ooOoo

Severuse probudil dětský nářek ozývající se z vedlejšího pokojíku. Unaveně sevřel polštář v pěst a zavrtal do něj hlavu, ale pláč neustával, a tak nezbývalo nic jiného, než jít za ním. Přehodil si přes sebe svůj černý župan, opatřil ho ohřívacím kouzlem, protože mu takto rozespalému bývala zima, a vydal se za synem.

Miminko leželo zabalené v teplé zelené dečce a z peřinky mu vykukovala jen hlavička s černými vlásky. Vrtělo sebou a mávalo ručičkami, jako by se chtělo něčeho zachytit.

Severus se nahnul nad postýlku, opatrně svého syna zvedl a přivinul si ho do náruče. Jednou rukou mu podepíral hlavičku a druhou ho držel za tělíčko.

„Ššš, Samueli, už je dobře,“ šeptal mu konejšivě. Droboulinký kouzelník jako by mu rozuměl a opravdu se zklidnil. Už vydával jen tlumené naříkavé zvuky.

Severus ho položil na stoleček a zručně ho několika rychlými kouzly přebalil. Pak mu ohřál mléko a usadil se s ním do křesla ke krbu. Plápolající oheň ho uklidňoval, zatímco nepřítomně hladil své dítě po zádičkách.

Malý Sam vycumlal polovinu odměřené dávky, pak zavrtěl odmítavě hlavičkou a pustil dudlák z pusinky. Severus tedy lahvičku odložil a položil si svého syna na rameno. Když si pak Sam spokojeně odříhl, mohl si ho uložit do náruče, jemně ho kolébat a dívat se, jak usíná.

Tolik se Harrymu podobal. Už ve dvou měsících mu vlasy jako dráty trčely na všechny strany, zelené oči mu zářily, když se usmíval, a vždy věděl, co chce a jak toho dosáhnout. Ne nadarmo ho Severus tituloval malým dáblíkem, ale z celého srdce ho miloval a zcela sobecky se o něj s nikým nedělil. A malý Sam mu to oplácel úsměvy, což bylo zatím to jediné, co mu mohl dát. Měli totiž jen jeden druhého...

Samuel už spal a Severus si ho přivínil těsněji. Sklonil k němu hlavu, aby mohl cítit to teplo, které vyzařoval, a ponořil se do vzpomínek.

„Harry... Tak moc nám chybíš,“ zašeptal smutně a zavřel oči, než políbil Samuela na čelo.

Nikdy by si nebyl pomyslel, že by mohl být v životě ještě někdy šťastný. Myslel si, že tuhle jiskřičku naděje už jeho zlovolný osud dávno zhasil. Domníval se, že konec Temného pána bude znamenat i ten jeho. A tak, když se pak jednoho rána probudil v nemocničním křídle, hodně ho to překvapilo. Ovšem možná ještě více ho šokoval člověk, který mu tam dělal společnost. Ale pak Potter vzhlédl od rozečtené knihy (knihy, chápete?) a zeširoka se usmál, jako by ho opravdu potěšilo, že se jeho obávaný profesor konečně probral.

Snažil se toho spratka odehnat jízlivými slovy i urážkami, samozřejmě, ale on se každý nový den vracel, jako by ho nic nedokázalo zastavit. A tak ho Severus nechal. Prozatím připoutaný k posteli by se bez něj stejně jen zbláznil nudou.

Severusovy rány od Naginiho kousnutí se hojily, ale jen pozvolna, a trvalo celý měsíc, než mu bylo dovoleno (stále ještě k velké nelibosti lékouzelnice) opustit ošetřovnu. Prokletý měsíc v Potterově společnosti. Zatracený měsíc plný otravných rozhovorů, partií šachů, které ovšem samozřejmě vždy vyhrával, předčítání knih, snášení lékařské péče a nemohoucnosti být o samotě. Zatraceně... příjemný měsíc, jak si později musel přiznat, když zůstával zalezlý ve svém sklepním bytě. Poprvé za svůj život totiž nebyl sám. Mohl se spolehnout, že za ním ten spratek znovu přijde, že si bude mít s kým povídat. Že tam prostě bude někdo jen pro něj.

Trvalo mu celé tři dny, než si to uvědomil, a dalších sedm, než si to přiznal. Jenže co dál? Nemohl jen tak naklusat k Potterovi do domu a říct, že mu vlastně chyběl, že? A u Merlinovy zarostlé brady, kde ten fracek vlastně bydlel? Uvědomil si, že se ho na to za celou dobu nezeptal... A i kdyby to zjistil, a to on přece jako bývalý špion zvládne levou zadní, co by mu řekl, až by ten kluk otevřel dveře?

„Přišel jsem zjistit, jestli jste stejně špatný hráč pokeru jako šachů?“

Vlastně proč ne?

A tak se také stalo. Ty překvapeně vykulené oči si náležitě vychutnal, ale nechal se pozvat dál a tam to vlastně všechno začalo... Neminul týden, aby se na Grimmauldově náměstí nezastavil. Už společně stihli vyzkoušet skoro všechny společenské hry, které Potter znal, a on stejně vždy prohrával. S úsměvem. S tím nesmazatelným úsměvem na rtech. Jen když se blížil Severusův odchod, jako by se mu přes oči přehnal stín. Nebo se to Severusovi jen zdálo?

Pak ho Harry začal zvat ven. Tu na večeri, tu do divadla. Kouzelnický ples v maskách už byl na Severuse příliš, ale zelené oči vypadaly tak smutně, a tak se podvolil.

Harry ho před budovou Ministerstva chytil za ruku a odtáhl ho dovnitř skoro násilím, jenže tu ruku už potom nepustil. Spojené dlaně v sobě zůstaly zaklesnuté po celou dobu, jen na tanec se přesunuly na Severusův krk a ty Severusovy na Harryho boky.

A první polibek? Na ten Severus vzpomínal rád. To světla v sále zhasla a víly začaly tančit za svitu luny. Harry k němu vzhlédl a Severus měl pocit, jakoby v jeho očích zahlédl hlubiny samotného vesmíru. Vzal jeho tvář fascinovaně do dlaní a otřel se svými rty o ty jeho. Harry se ho křečovitě držel za ramena. Ne, aby ho odehnal, spíše aby s ním neztratil kontakt, aby si to Severus snad nerozmyslel.

„Myslel jsem...“ šeptal mladší muž mezi polibky. „Myslel jsem, že už se toho nedočkám.“

„Nevěděl jsem, že to vůbec chci, Harry,“ odpověděl mu Severus, když se oddělili a omámeně na sebe zírali.

Pak se Harry usmál a znovu ho políbil. „Ano, já vím.“

Severus vzpomínal na okamžiky vzájemné blízkosti, slastné momenty důvěrných něžností, i chvíle plné vášně a cituplných vyznání. Přímo před očima měl ty vteřiny ukradeného štěstí s mužem, do kterého se zamiloval.

A protože pro Harryho nebylo nikdy nic nemožné, podařil se mu i jeden z dalších zázraků. Má-li otěhotnět žena, musí dojít k vhodné konstelaci hvězd, má-li to být ovšem muž, kouzelník, musí se partneři propojit srdcem, duší i magií na takové úrovni bytí, aby dali vzniknout novému životu.

Jako by to bylo předevírem, kdy se to Severus dozvěděl, a jako by to bylo včera, kdy se jejich syn narodil. Poppy se usmívala, Harry se usmíval, Severus se usmíval a dokonce i malý Sam se smál na svět, do kterého z lásky přišel. A pak Harry prostě zavřel oči, zhluboka vydechl a... od té doby se už neprobudil.

Nezáleželo na tom, kolik léčitelů se u něj vystřídalo, ani kolik probdělých dnů a nocí u něj Severus strávil. Mladý kouzelník se neprobouzel.

Severus se nevzdával, jistěže ne. Předtím, než mu do života vstoupil Harry, se svého štěstí vzdal, ale tentokrát ne. Hledal a pátral ve starých svitcích, donekonečna vymýšlel nové a nové lektvary, kontaktoval nespočet léčitelů a staral se o jejich syna, ale po celou tu dobu se nic nezměnilo.

Dva měsíce! Všechno ho to zmáhalo. Už téměř znovu usnul v křesle se svým synem v náruči, když na okno zaťukala sova. Vstal a opatrně jí otevřel, aby

Sama nevzbudil. Přijal dopis, odměnil posla a znovu se i s dopisem usadil. Hermionino písmo poznal okamžitě.

Severusi, znovu jsem trochu pátrala a v jedné knize jsem narazila na zmínku o starém léčiteli, který prý působil už za časů Čingischána a stále je ještě naživu. Traduje se o něm, že dokáže vyléčit cokoliv. Jen je dosti vybíravý, komu pomůže. Případ ho musí zaujmout a podnět musí vzejít od osoby osobě nemocné blízké. Za své služby nikdy nechce peníze, ale protislužbu, a říká se, že jsou jeho požadavky někdy nesplnitelné, ale víc konkrétního nevím. Říkala jsem si, že zkusit se má všechno, takže, kdybys ho chtěl kontaktovat, pošli mu dopis po Fawkesovi a nadepiš ho: Pro Abraxase. Fénix jediný ho prý dokáže najít.

S přáním všeho dobrého

Hermiona Weasleyová

PS: Pozdravuj za mě Samuela.

Severus odložil dopis a zamračil se. Než by mu Hermiona něco takového poslala, jistě provedla vlastní rozsáhlý výzkum, takže mohl věřit tomu, že uvedené informace se zakládají na pravdě. Byl od přírody skeptik a plamen naděje raději rozdmýchával pomalu a zvolna, než jej nechal se rozhořet naplno. Napíše tam a uvidí. Opravdu už neměl co ztratit. Jenže – bylo tomu opravdu tak?

ooOoo

Ráno se Severus ještě ani nestihl umýt a postarat o syna, když se v jeho komnatách objevil Fawkes s odpovědí. Na lístku bylo jen pár slov.

Za dva dny o půlnoci u mohyly padlých v Černém lese.

A.

PS: Přijďte jen vy.

Severus mohl jen nevěřičně vrtět hlavou. Sám byl stručný, to ano, ale takhle? A co měla znamenat ta poznámka, že má přijít sám? Copak Harryho nepotřebuje vidět? Jistě to bude jen nějaký další šarlatán, který chce vydělat na jeho neštěstí. A přesto ho docela znepokojilo, když lístek znenadání zmizel, jako by byl tvořený jen ze vzduchu.

ooOoo

Severus uložil Samuela do postýlky, přikryl ho dečkou a pohladil po tváři. „Hezké sny, hádátka,“ zašeptal, než mu vtiskl polibek na čelo.

Pak se otočil a rázně kývnul na Saly, skřítku, která se o jeho syna po dobu jeho nepřítomnosti starala.

Přehodil si přes ramena tmavě šedý vlněný plášť a vyrazil do noci. Cestu k mohyle znal jako své boty. Často tam s Harrym chodívali a vzpomínali na všechny, kteří padli ve válce. Harry mluvil, Severus mlčel. Uctít památku lze mnohými způsoby.

Přitáhnul si kabát blíže k tělu a snažil se nemyslet na to, jak těžké je to nemít tu teď toho muže po svém boku. Jak beznadějně se mu zdají dny a jak zoufalé jsou noci. Jak toužebně si přál, aby se všechno vrátilo zpět. Dal by za to... cokoliv. Cokoliv? Ano, zřejmě cokoliv.

Došel až k mohyle a čekal. Měl ještě dobrých deset minut čas. Když začaly hodiny na věži odbíjet dvanáctou hodinu, říkal si Severus, že to jistě byl jen nějaký špatný vtip. Ale s posledním tónem zvonu se před ním objevil drobný stařec s dlouhým stříbrným vousem až na zem, rudou čapkou a modře kostkovanými kalhotami. Severus si pomyslel, že mu, až na tu postavu, přímo děsivě připomínal Albusa Brumbála v nejšílenějších chvílích jeho módního vkusu.

„Zdravím tě, mladíku,“ začal zvesela a bujaře u toho poskakoval. „Snad abychom se na to posadili, ne?“

„Léčitel Abraxas?“ zeptal se Severus podezřívavě a pozvedl obočí.

„Tak, tak, ale říkají mi různě a přesto jsem to stále pořád já,“ přisvědčil a nechápavě se rozhlížel. „Kde máte nějaké posezení a táborák?“

„Tohle je pomník,“ zavrčel Severus temně.

„Pravda, pravda. Tak neztrácejme čas...“ odvětil. Mávl rukou a palouček, na kterém se nacházeli, se zalil světlem, objevil se stůl a dvě pohodlná křesla s polštářky. Stařík zamlaskal a přibyla ještě mísa s ovocem a džbán s vínem. „Jen si posluž,“ řekl a sám se natáhl pro hrozen vína, než se labužnický uvelebil v křesle.

Severus se stroze posadil a čekal, co se bude dít dál.

Stařík dojedl, trochu se napil a zpřímá se na něj podíval. „Takže, tvůj partner leží už dva měsíce v bezvědomí a nikdy ho nedokáže vzbudit. Ty ho chceš zpět, zdravého a v plné síle, to mohu zařídit. Jeho to poměrně jednoduchý lektvar z hroznů ambrozie, zlatého rouna sedmirohého berana a ranních červánků, ale otázkou zůstává, co mi za to na oplátku dáš?“

Severus se zmohl jen na zamrknání. Ten člověk si z jeho neštěstí ještě tropí žerty? „To je dost ubohý šprým,“ odsekl a už se sbíral k odchodu.

„Severusi, znám tvé touhy i strachy, vař moudře a přemýšlej... Co bys dal za Harryho uzdravení?“

Severus se otočil, z očí mu sršely blesky. „Pokud mě tak dobře znáte, pak víte, že cokoliv,“ procedil skrz zuby.

Stařík radostně zamlaskal. „Výborně.“

Severus se zamračil, ale znovu se posadil.

„Tady je moje nabídka,“ začal stařec a promnul si rukou svůj vous. „Když mi dokážeš dát to, co po tobě budu chtít, odejdeš s lékem. Když ne, vrátíš se domů s nepořízenou a už mě nikdy nebudeš schopen najít. Souhlasíš?“

Severus přemýšlel. Ten stařík se mu vysmíval, ale co by mohl chtít, aby mu to on, mistr lektvarů, nemohl splnit? Neměl vlastně co ztratit, a tak tedy kývl.

„Skvělé,“ zajásal a zamnul si ruce.

„Co tedy chcete?“ zeptal se ho Severus zpříma.

„Řekl jsi, že za zdraví svého muže dáš cokoliv. Tak mi pověz, milý Severusi, je tvá láska k němu natolik silná, abys mi obětoval svého syna? Protože on je tím, co chci. Dej mi svého syna, Severusi, a získáš svého Harryho zpět.“ Stařík vyložil své karty na stůl a čekal na protivníkův tah.

Severus zřejmě zapomněl dýchat, hrůza mu ochromila mysl a zatmělo se mu před očima, protože se složil plnou vahou do křesla. „Víš, co po mně žádáš?“ zachrčel neschopen čehokoliv jiného.

„Ano,“ zazpíval vesele stařec. „Muže za syna, to je jen spravedlivé...“

Spravedlivé? Spravedlivé?!? Severusovi se chtělo křičet a mlátit kolem sebe hlava nehlava. Tohle musel být jen jeden z těch hrůzných děsivých snů! Harryho miloval nade všechno a dal by za něj třeba svůj život, kdyby to bylo třeba. Sdíleli spolu dobré i zlé, byl mu přítelem, oporou, milencem i manželem. Zoufale ho chtěl mít zpátky... Ale pak se mu v mysli vybavila tvář jejich syna. Chvilé, kdy ho koupal a voňavá pěna ho polechtala na nose, až se z toho zakuckal. Jak ho ten mrňousek drobnými prstíky tahal za vlasy. Jak se smál. Jak se k němu tulil ve chvílích společného odpočinku, i jak brečel, když se mu něco zlého zdálo. Jak znechuceně zkroutil obličejík, když bylo mléko moc studené a jak k němu napřahoval ručičky, aby se dostal do důvěrně známé náruče...

Severus pevně stiskl oči k sobě a zařal prsty do opěrek. Jak si měl vybrat? Kdo po něm mohl něco takového chtít? Tohle bylo příliš kruté!

Otevřel oči a bezmocně se zadíval na staříka. „Nemůžu volit. Miluju je oba, ale nedám vám svého syna, Harry by to nechtěl. Snad mi to jednou odpustí,“ zašeptal, s námahou se zvedl a směřoval pryč.

„Jsi statečný a obětavý muž, Severusi Snape. Rozhodl ses správně, i když tvé srdce krvácelo. Kdybys obětoval svého syna, lék bych ti byl nikdy nedal. Protože jsi ale volil moudře, neodejdeš s prázdnou,“ pokyvoval hlavou stařec.

Severus se na něj nevěřičně otočil „Cože?“ zachrčel.

„Miluješ Harryho nade vše, co je ti drahé, ale přesto jsi nedokázal ani pomyslet na to, že by ses rozloučil se synem. To si zaslouží hodně odvahy a takovou já ctím,“ řekl a nefalšovaně se na něj usmál. Pak sáhl do kapsy a vylovil lahvičku se zlatavou tekutinou. „Tři kapky za rozbřesku a před polednem bude vzhůru.“

Severus jako ve snách přijal nabízenou ampuli. Stařík se uklonil a bez jakéhokoliv zvuku zmizel.

Severus tam ještě dlouho stál ve tmě, než sám sebe přesvědčil, že to nebyl sen a že v ruce opravdu svírá klíč k Harryho možnému uzdravení. A pak si urychleně pospíšil zpět do hradu.

ooOoo

Rozbřesk Severuse zastihl na ošetřovně. Seděl u Harryho postele a držel ho za ruku, jako to dělával poslední měsíce tak často. S prvním slunečním paprskem mu do úst nakapal tři kapky a čekal. Díval se na jeho pohlednou tvář, na ty uvolněné rysy, na to, jak pravidelně dýchá, na oči, které zůstávaly až příliš dlouho zavřené, na ústa, které se nemohla usmívat, ruce, které nehladily. Nikdy by se nesmířil s tím, že by ho měl ztratit. A přesto, když volil, tak vybral syna, protože to by bylo právě to, co by si mladší muž přál.

Hodiny neomylně odtikávaly a skoro to vypadalo, že bude pro Severuse těch pár hodin k nepřežití. Po svačině si zavolal Saly, aby přinesla Samuela. S ním se alespoň necítil tak sám, s ním bylo všechno to temné malinko veselejší. Bez něj by život bez Harryho zešedl a zčernal, až by se smrskl do nicoty.

Malý Sam se usmíval a vrněl, a prsty se zachytával za Severusovy dlouhé prameny vlasů, až to jeho otce bolelo. Ale nedával to na sobě znát. Tohle byla jen malá oběť za radost mít u sebe svého syna.

Právě chtěl zavolat Poppy, aby Harryho znovu zkontrolovala, nenastala-li nějaká změna, když se Harrymu zachvěla víčka. Pak se prudce nadechl a zachrčel, ale to už stál Severus u něj a rukou na čele mu zkoušel teplotu.

Mladší muž pomalu otevřel oči a Severus se trochu bázlivě dotkl jeho tváře. Používal jen pravačku, protože v té levé držel Sama.

„Harry,“ zašeptal. „Slyšíš mě? Poznáváš mně?“

Harry trochu přimhouřil oči a zamžoural. „Severusi? Kde mám brýle?“

„Tady,“ podal mu je a počkal, než si je mladší muž nemotorně nasadí.

Harry zaostřil a zalapal po dechu, když si uvědomil, koho vidí. „Severusi? Ty držíš...“

„Ano, to je tvůj syn. Když jsi... zůstal v bezvědomí, zbyl výběr jména na mě. Já... Pojmenoval jsem ho Samuel, protože, no, však víš, co to jméno znamená,“ vysvětloval mistr lektvarů.

„Bůh vyslyšel naše volání,“ vydechl mladší muž.

„Ano,“ přitakal Severus a přisunul dítě blíže k Harrymu. Ten se snažil se posadit, ale ruce a nohy ho odmítly poslouchat.

„Jen klid, pomůžu ti,“ řekl Severus a pomohl mu do sedu.

„Samuel,“ zašeptal Harry, když si chlapečka přivinul na hrud'. Druhou rukou ho hladil po hlavičce. Pak vzhlédl ke svému partnerovi a oči mu zářily. „Je krásný, Severusi, překrásný.“

„Ano, to je,“ přisvědčil Severus a sevřel jeho ruku ve svých dlaních. „A to jen díky tobě,“ zašeptal.

Harry se trhaně nadechl. „Myslel jsem... Když se narodil, měl jsem pocit, jako bych tady na tomto světě zakončil svůj úděl.“ Zadíval se na spícího syna, a pak na Severuse. „Ale nikam jsem neodešel, bylo to jen jako bych snil. A pak jsem se vrátil...“

„Nikdo mi nedokázal říct, co se mohlo stát, byly to dlouho dva měsíce, Harry, až příliš dlouhé. Prosím, slib mi, že už nikam neodejdeš,“ dožadoval se Severus a držel jeho ruku, jako by byla záchranným lanem.

Harry se zadíval na dítě ve svém náručí a na milovaného muže po svém boku. „Ne, myslím, že se ještě hodně dlouho nikam nechystám...“

ooOoo

Severuse znovu probudil dětský nářek ozývající se z vedlejšího pokojíku. Už se chtěl zvednout z postele, aby se postaral o své dítě, když se vedle něj něco pohnulo, a on si uvědomil, že je tu Harry opět s ním. Stále si ještě nezvykl, že je mladší kouzelník v pořádku, a často se prudce budil ze spánku a srdce mu splašeně tlouklo, než mu došlo, že ten strašlivý čas samoty je konečně pryč. Harry je tu a Harry nikam neodchází. Nebo vlastně...

„Harry, co to děláš?“ zeptal se Severus, když viděl, že se mladší muž zvedá a obouvá si pantofle.

Harry pokrčil rameny. „Co by? Jdu si pro něj. Vždycky lépe spí, když je s námi.“

„Jen ho rozmazluješ,“ neodpustil si Severus.

Harry se otočil a šibalsky na něj mrknul. „To ty přece taky.“

Na to se obrátil a přešel do vedlejšího pokoje. Za malou chvíli se vrátil a v náručí choval Samuela. Pak si sedl na postel a opatrně si s ním přilehnul k Severusovi. Ten je oba majetnicky objal.

Harry se k němu otočil a v očích mu zahořely šibalské ohníčky. „My chceme pusu na dobrou noc, taťko,“ vyhlásil a přitulil se blíž.

A kdo by byl Severus, aby jim něco takového nesplnil?